

specificaties

- 6-stemmige analoge synth
- 61 toetsen met velocity en aftertouch
- pitchbend- en mod-wheels, ribboncontroller
- Morphée 3D touch/pressure-controller
- tweevoudig multitimbraal met morphing
- Single, Split en Layer modes
- Mono, Unison of Poly
- 2 vco's per stem
- noise generator
- 12dB Steiner Parker lp/bp/hp/notch-filter
- 24dB lp-ladderfilter
- 3 envelopes met looping
- 3 lfo's
- digitale mod-, delay- en reverb-effecten
- 12x32 modulatie matrix
- 64 steps polyfone sequencer met 3 controltracks
- midi-in/out/thru (din)
- sync-in/out
- usb
- inputs voor 2x expressie en 1x sustain
- stereo audio-out (jack)
- inclusief PolyBrute Connect plug-in (pc/Mac)
- afmetingen: 972x378x110mm
- gewicht: 20kg

INTERFACE XTRA

- korte introductie
- diverse tutorials
- talloze audiodemo's
- handleiding

Nu weet ik uit ervaring dat dat niet altijd leidt tot muzikaal bruikbare resultaten, maar wat mij bij de MatrixBrute erg goed bevalt, is de van alles een klein beetje-vorm van modulatie waarbij je niet-standaard parameters allemaal een bescheiden modulatie meegeeft. Het geheel krijgt dan niet alleen meer een vintage analoge sound, maar het wordt ook een soort vloeiende klank, doordat een sound nooit helemaal 100% hetzelfde is bij elke toetsaanslag.

Dit maakt ook de PolyBrute oneindig flexibel, en doordat deze zes voices heeft, kan er nog meer. Een mooi voorbeeld. Voices is een bron in de mod-matrix. Elk van de zes voices stuurt dan een andere waarde uit als ie wordt gespeeld (1-6). Als je dit toewijst aan global pitch, kun je in eerste instantie subtiel een mooie variabele detune maken, zodat alles wat organischer gaat klinken. Maar ga je verder, dan kun je voices bijna octaven van elkaar ontstemmen. En doordat de PolyBrute stemmen in een cyclus kan spelen (allemaal instelbaar!), maak je zo complete arpeggio's zonder dat de arpeggiator aanstaat. Trek dit door naar andere functies (filter, andere modulatie) en je kunt 6x dezelfde toets spelen en steeds compleet andere sounds horen. De enige ander synth die ik ken die dat doet? De Korg Mono/Poly, en ook de Aphex Twin mode van de Minilogue komen in de buurt. Het klankenpalet zelf is van een ongekende flexibiliteit: van polystrings in Moog- en Sequential-territorium tot welhaast vroeg digitaal aandoende bas- en percussiesounds. In het subblaag is er echte power aanwezig, en op een of andere manier vind ik 'm beter klinken en vooral flexibeler dan de MatrixBrute. Qua sounddesign is er opnieuw een stap gezet!

Partytricks

De twee echte partytricks van de PolyBrute zijn nog niet aan bod gekomen. Allereerst de Morphée controller. Het lijkt een soort houten handpedaal, maar in werkelijkheid is het een controller met drie assen (X, Y, Z), die alle drie op de matrix terugkomen als modulatiebronnen. Daarnaast kun je 'm arp/sequencer-functies of morph-functies toewijzen. Een geniaal ding, waar je niet alleen lekker op kunt meppen, maar bijvoorbeeld ook met je vingers tekenen om bepaalde functies aan te sturen. Een soort van 3D Kaosspad, maar dan leuker. >>>

Grenzeloos flexibel

Bij de test van de MatrixBrute filosofeerden we er al over: hoe gaaf zou dit concept zijn in polyfone vorm? Oorspronkelijk dachten we aan een soort poly-expander, maar Arturia ging een stap verder en ontwikkelde een compleet nieuwe synth: de PolyBrute.

door **Ruud Lelx**
ruud@interface.nl

De PolyBrute toont grote gelijkenis met de MatrixBrute (zie Interface 207), maar is op enkele punten toch geen polyfone versie van die monosynth. We hebben twee oscillators per voice (drie bij de MatrixBrute); drie lfo's (twee bij de MatrixBrute); de matrix is 8x12 (bij de MatrixBrute 16x16). De effectsectie is anders, we hebben nu een echt display, meer controllers en een morph-functie, maar verliezen de cv/gate-in/out's achterop. De synth is 6-stemmig polyfoon en bi-timbraal via een split-mode: geen cijfers om over naar huis te schrijven maar adequaat voor de meeste gebruikers. Die zes voices zijn wel volledig analogoog, met digitale controls. Ik weet van mijn MatrixBrute dat de voices best gevoelig zijn: van al mijn analoge synths is het veruit de nieuwste en tegelijk

degene die echt moet opwarmen en het meest bijgestemd moet worden. Best bizar, en ik ben benieuwd hoe de Poly zich houdt.

Metalizer

Laten we eens inzoomen op de diverse onderdelen. Qua klankkleur is dit een echte Arturia, dus ook hier geldt weer dat het wat heftige karakter prima getemd kan worden door de volumeregelaars in het signaalpad niet voluit te zetten. Overigens lijkt de sound wat ronder en voller dan bij eerdere analoge Arturia's. Verder valt meteen de bijna bizarre flexibiliteit op die de MatrixBrute ook al had, en die mijn vintage analoge poly's bijna lachwekkend simplistisch maken. Alleen al de manieren om de oscillators door de filters te routen leidt tot een lange opsomming, en ze klinken ook allemaal echt anders. Oscillator 1 en 2 zijn in principe hetzelfde, met twee potmeters voor een variabele waveform die

info

- **Prijs incl:** € 2.499
- **Distributie:** Pro Media Connect, 0252 629365
- **Internet:** www.promediaconnect.nl
www.arturia.com

zich traploos laat instellen tussen zaagtand en pulse en die je, net als alle andere functies, kunt moduleren via de matrix. De pulsbreedte en de metalizer (een wavefolder) variëren de diverse waveforms verder: slechts de ultrasaw van de MatrixBrute ontbreekt. We hebben potmeters voor fm en sync, de ruiscontour is instelbaar, en vco2 heeft een subsoscillator in plaats van de metalizer.

Via de flexibele mixer gaat dit alles naar de bekende filtercombo van Arturia: eerst het Steiner Parker filter en vervolgens een klassiek ladderfilter. Die kunnen zowel parallel als serieel werken, hebben alle twee een vervormer ingebouwd, en de Steiner is instelbaar via een potmeter (en dus moduleerbaar) tussen low, high en band pass. Niet op het frontpaneel genoemd, maar wel aanwezig: zet de knop halverwege tussen low pass en high pass, en je hebt een notch-filter. Ook filter-fm is aanwezig met twee potmeters, en uiteraard is ook dit via de

matrix regelbaar. Ook die matrix is weer zo'n mooi en flexibel systeem, waarbij hier 12 modulatiebronnen toegekend kunnen worden aan 64 vrij toewijsbare functies.

Favorieten

De drie envelope generators zijn standaard adsr's. De lfo's zijn bijzonder uitgebreid met zeven waveforms, en allerlei verschillende instellingen, zoals retrigger, phase, fade-in, curve of symmetry. En uiteraard syncen ze via midi-clock. De lfo's van mijn MatrixBrute zijn zo ongeveer mijn favorieten van al mijn synths, en deze doen daar niet voor onder. Er is een vierde, simpele lfo, exclusief voor vibrato.

De effecten zijn digitaal, en dus wat minder lo-fi dan de analoge in de MatrixBrute. Bruikbaar, maar wel met minder karakter.

evenals de matrix arpeggiator, die in dit geval wel het spelen van akkoorden op de arp mogelijk maakt. En de PolyBrute heeft ook nog een ingebouwde motion recorder. Boven het keyboard zit een touchstrip; onder de wielen bevinden zich een complete motion controller en een morph-functie. Kortom: een feature set die veel concurrenten naar adem happend achterlaat.

Eurorack-territorium

Features zeggen weinig als de basis niet in orde is, dus laten we eens kijken hoe de PolyBrute klinkt. De presets zijn over het algemeen genomen uitstekend, en laten bepaalde aspecten van de synth goed tot uiting komen, maar als je echt wat dieper en experimenteler wilt werken, moet je zelf aan de slag. Om de

Met de PolyBrute maak je complete arpeggio's zonder dat de arpeggiator aanstaat

We hebben een delay, een reverb en een modulatie-effect waarachter – onder de alt-setting – ook nog een berg andere effecten verborgen zitten; van een ringmodulator tot een bit-reducer en een gave lofi re-sampler.

De arpeggiator en 64-steps sequencer zijn redelijk vergelijkbaar met die in de MatrixBrute

sweet spots te vinden, helpt het als je bepaalde concepten kent, zoals de modulatie-matrix. Met name door het vrij toewijzen van allerlei normaal 'onmoduleerbare' functies in de matrix krijg je erg snel sounds die normale analoge poly's niet kunnen maken. Sterker nog: je komt al snel in eurorack-territorium terecht.

De Morphée controller in actie

Als laatste dan Morphing: de PolyBrute morpht via een draaiknop tussen twee varianten van een preset die compleet verschillend kunnen zijn. In het analoge domein is dat nog nooit vertoond, maar digitale morphing is niet nieuw: synths en delays in de jaren 90 konden dat al.

Dit is dus geen crossfaden; je hoort echt een hele berg tussenounds, die je op hun beurt ook weer kan opslaan. In principe kun je ook onder Morph A een sound en onder Morph B een hele andere sound laden en die morphen. Sommige parameters doen niet

morph daartussen met een lfo op audiorate. Combineer dat met de Voices modulatiebron, en de MatrixBrute lijkt ineens een preset keyboardje. Waanzinnig.

Ik ben gek op random patch modes, en tot mijn verrassing is ook dat mogelijk. In combinatie met de morph-functie kun je zo in korte tijd een flink aantal patches maken waar je zelf waarschijnlijk nooit opgekomen was. Ik kan synths in mijn slaap programmeren, maar niks is leuker dan verrast worden door een goeie randomizer.

Bij de synth hoort ook een software editor

het oordeel

- + superflexibele analoge polysynth
- + morph-functie
- gladde knoppen voelen niet lekker aan
- ietwat weinig stemmen

ding: ik vind de knoppen hopeloos. Die zijn van een harde, gladde plasticsoort waar je vingers overheen glijden. Wie heeft dat bedacht? Verder vind ik zes voices eigenlijk wat karig voor een topmodel, en wat ik echt mis zijn de cv/gate-in/out's van de matrix.

Conclusie

Ik probeer me weleens voor te stellen hoe dat gaat op zo'n ontwerpafdeling bij een synthesizerfabrikant. Bij de grote merken is het vooral: 'Denk aan het grote publiek'. Bij sommige anderen: 'Hou het vooral betaalbaar.' En bij Arturia zie ik dan vooral ontwerpers de meest bizarre dingen bedenken, waarbij de chef enthousiast roept: 'Ja, doen we!' Net als de MatrixBrute verzet de PolyBrute de bakens op het gebied van analoge hardwaresynths door een ongeken- de flexibiliteit te bieden. De synth is niet goedkoop, maar qua prijs prima vergelijkbaar met topmodellen van andere fabrikanten. Maar bovenal is het een inspirerende synth, die je uitdaagt en je constant verrast. En dat zijn de instrumenten die voor altijd in je studio blijven staan. ■

Een feature set die veel concurrenten naar adem happend achterlaat

uit zichzelf mee, en die moet je aanzetten in de Morph-sectie van de matrix. De daar aangegeven modulatie blijft wel altijd hetzelfde overigens: handig. En mocht je dit allemaal nog een beetje 'hmmm' vinden: de morph-knop zelf is een modulatie-doel in de matrix. Laadt twee totaal verschillende sounds, en

(standalone en plug-in), die de hele boel ook direct vanuit je daw aanstuurbaar maakt. De workflow van een softsynth dus, maar met de PolyBrute hardware als soundengine. Vooral als je alles in the box doet, zul je hier blij van worden.

Nog iets te mekkeren? Eigenlijk maar een